

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ЛОЗНИЦА, АВГУСТ 1995.
БРОЈ 47. ГОДИНА VI

МИЛОШЕВИЋЕВА ПОЛИЦИЈА ПРЕТУКЛА ОДБОРНИКА

БАТИНАШИ У ЛОЗНИЦИ

НАСТАВЉА СЕ ПРИТИСАК НА
СРПСКУ РАДИКАЛНУ СТРАНКУ

Претучени брачни пар Стефановић

СТЕФИЈАНИО
ИЗДАЊЕ

И ово је демократија... ПРЕТУКЛИ ОДБОРНИКА!

За време рације на дезертере у нашој републици, одборник Слободан Стефановић из Лознице претучен је од припадника полиције, заједно са супругом Анкицом, само зато што је дошао да тражи информацију о свом куму. "Полицајце ничим нисам изазвао, а овакво батинање могу да тумачим тиме да сам маркиран од локалних моћника - јер сам познат као човек без длаке на језику, да јавно истичем да сам радикал и да отворено критикујем слабости овог владајућег режима" каже Слободан Стефановић.

Слободан Стефановић, потомак чувене дозе Вићанових, једне од најстаријих у Лозници, живео је свој породични живот скромно, онолико колико му је дозвољавао садашњи, општи, друштвени тренутак, све до 22. јуна. Тога дана у његову кућу се уселио немир, са његове стране ничим изазван, осим једном обичном људском пажњом према свом куму. А тај кум, да ли с правом или не, нашао се у сабирном центру за прикупљање дезертера из српских Крајина. Суштина Слободанове

"грешке" је у намери да нешто сазна о куму и обавести његову породицу у Лешници, одакле је одведен у чудним и посебним околностима, као и већина Срба тих дана, којима се губио траг негде на ургентним ратиштима преко Дрине.

Слободан, није хтео ништа више од обичних информација о куму. Уместо тога, добио је батине, малтретирања и понижења, каквих се не сећа у свом дугом и бурном животу. И не само он. Ништа боље није прошла ни његова супруга Анкица, која је покушала да му помогне пред разгоропањеним батинашима у плавим униформама. Завршила је онесвесна у станици за прву медицинску помоћ.

Данас, Цоле и Анкица, иако је прошло два месеца, о том дану нерадо причају, али пристају да се и то чује, можда ће, кажу, неком бити наука да не прођу као они.

Тог несрећног четвртка, 22. јуна, био сам код куће јер сам на боловању због ангине пекторис, која ме је тих дана много мучила. Зазвонио је телефон и ја сам се јавио. С друге стране жице била је моја кума Стојанка Николић из Лешнице. Плачним гласом ме је замолила да се распитам о њеном супругу Николи, деверу Миодрагу и брату Миломиру Маринковићу. Рекла ми је да је чула да су у Ватрогасном дому, одакле треба да их возе даље на ратишта. Тражила је да одем тамо и да се нешто више распитам где ће завршити, да зна шта јој је чинити без њега у збрињавању деце, почиње исповест Слободан Стефановић.

БАТИНАЊЕ ДО НЕСВЕСТИ

Вапај куме Стојанке, схватио је као своју обавезу, а и сам је, каже, чуо да се врши рација и купе војни обвезници, па је пошао по кумином тражењу до сабирног центра. Све оно што му се даље десило личило је на сцене из неког крими-филма, а не на једно обично информисање у једној правној држави. Уз све то, Слободан каже да није против акције коју је држава спровела јер је и сам мишљења да је место свим војно способним на одбрани својих огњишта, а да није требало

дозволити да се њих толико и нађе у Србији, али, начин на који је рација спроведена није ни мало на част демократској заједници. А о немилостиво догађају је испричао:

Одвезао сам се колима са супругом до насеља "Лагатор" где сам паркирао ауто на улазу улице што води према Ватрогасном дому. Супруга Анкица је изашла сачекујући ме док закључам ауто. У моменту када смо кренули према Дому, из правца Ваљева стигао је полицијски цип у коме су седела четворица полицајаца. Онај за воланом, кроз прозор ми се дрско обратио: "Дивљаче, хоћеш да те згазим или да ти разбијем ауто"? Одговорио сам му да ја нисам никакав дивљак и да имам свој идентитет. Истог момента изашао је из ципа и снажно ме ногом ударио у пределу мошница. И сам изненађен, упитао сам ста се ово дешава, шта ми то раде, а тог момента, као по команди, на мене су се сјурела и остала тројица из ципа и буквално почели да ме бију где су стигли, по читавом телу. Тада је моја супруга зграбила једног батинаша за униформу и упитала зашто ме бију, а онда су се устремили и на њу, тукли су је без милости иако је већини по годинама могла бити мајка. Отргли смо се од напасника и кренули даље према Дому рачунајући да ћемо тамо наћи неког разумнијег старешину. А тада је према нама кренула у сусрет већа група полицајаца, а ја сам по чину и старости међу њима препознао старешину, па сам се упутио према њему са личном картом у руци и питањем: "Која су ово четири грубијана и зашто нас бију"? Командир је узео личну карту, потапшао ме по рамену рекавши: "Зашто дирате момка"? а истог момента ме снажно ударио чизмом по цеваници, бацио ми у лице личну карту и наредио да одмах склоним возило, наставља тужну исповест Стефановић.

Овакав сусрет са командиром, Слободан је најмање очекивао, али је схватио да овде нема разумног саговорника и отишао да препаркира ауто. Одвезао га је на ткз. ваљевски пут, стотинак метара од места догађаја где му је остала супруга која је и даље била мета иживљавања и малтретирања обесних полицајаца који су

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ
Генерални директор:
Александар Стефановић
Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић
Заменик главног и одговорног уредника:
Петар Димовић
Редакција:
Јадранка Шешељ, Рајко Горановић,
Момир Марковић, Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић, Александар Вучић
Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић
Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић
Техничко уређење:
Буре Софт
Штампа ЕТИКЕТА д.д.
Драгачевска 63, 32000 Чачак
Редакција прима пошту на адресу:
Велика Србија, Француска 31, 11000
Београд
Рукописи се не враћају;
Новине *Велика Србија* уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информисање под бројем
1104, од 5. јуна 1995. године.
Министарство за информације Републике
Србије 19. августа 1991. године дало је
мишљење број 413-01-551/91-01 да се
Велика Србија сматра производом из
Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеја
10. за чији промет се плаћа основни порез
по стопи од 3%.
Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

се гласно наслађивали "духовитом" прилазу њиховог командира, за кога је, каже, сазнао да се зове Добрица Весић и да је специјално дошао овде за команданта штаба из Београда.

Вратио сам се по супругу и, уз наставак батинања, кренули смо ка ауто. Нисам могао више отрпети па сам их опсовао: "Ј... вас онај ко вас је обукао у униформу и довукао овамо, дивљаци једни". Са вама се не може људски причати". И таман смо дошли до возила, и, надали смо се, спасу, стигао нас је цип из кога су истрчали полицајци и поново се окомили на мене. Уврнули су ми руке на леђа и ставили лисице. Док су остали обављали своју роботу, стигло им је и појачање још неколицине напасника у плавом, који су урлали: "Удри кују", мислећи на моју супругу. Почело је поновно батинање моје супруге, песницама и палицама по читавом телу, све док није онесвешћена пала на асфалт. Ни то им није био знак да престану, већ су наставили да је шутирају ногама а ја сам везан молио да је поштеде и оставе на миру и да нас приведу у Лозницу у станицу МУП-а, рачунајући да ћу тамо наћи заштиту. На моје вапаје одговарали су на исти начин, тучом палицама у пределу срца, стомака и бубрега, иако сам их упозоравао да сам срчани болесник, прича Слободан, па наставља, поново преживљавајући тешке тренутке. - Када су видели да је моја супруга дуже у несвести, одвезли су је-ципом до Хитне помоћи, покушавајући дежурну докторку да слажу да су је нашли онесвешћену на путу. Дежурна докторка Снежана Сарић им није дозволила да се удаље док супруга није досла свести, а када се освестила, упитала је Анкицу: "Госпођо, ста се са вама догодило"? Кад је одговорила да је полицаја пребила, и кад је скинула блузу, било јој је јасно о каквим се повредама радило и ко их је починио. Сведоци причају да их је тада докторка прекорила са пар погрдних речи и наредила им да не напуштају ординацију док се не изврше сви прегледи. И шта смо све претрпели, сведоче уредна лекарска уверења, каже Слободан Стефановић.

ИМУНИТЕТ МАЧКУ О РЕП

У међувремену, Слободан Стефановић је стигао до полицијске станице наравно полицијским аутом с лисицама на рукама, док су његов ауто возили они, органи безбедности. А како је прошао у овој кући "правде", сведочи његово даље казивање:

У станици, је дежурао, како је сазнао, извесни Савић из села Страже. Пошто сам одборник Скупштине Општине Лозница из Српске радикалне странке позвао сам се на имунитет и потражио да ми позову начелника лозничког МУП-а Момицу Матића, који је, такође одборник у Скупштини, али из СПС. Очигледно да су добро уиграни у прљавим стварима, па ме је једнако дочекао и поменути дежурни милиционар речима: "Даћу ти ја имунитет и начелника Момицу кад одеш у "четворку" на даљу обраду". Тражио сам да ми скину лисице са руку које су биле помодриле и утрнуле, али, уместо тога, Савић је почео да ми претреса џепове, одакле је узео личну карту и 110 немачких марака. Нисам могао отрпети па сам му рекао: "Знао сам да сте разбојници, али нисам знао да сте лопови". Ударио ме два пута по глави и спровео до те чувене "четворке", где су ме чекала два дежурна батинаша и одмах почела обећану "обраду". Једном дечку, који је уживао у срамној работи сам се обратио: "Је си ли крштен, и јеси ли Србин"? а он ми је одговорио да је Хрват и да је дошао по задатку да истреби Србе !?!

Ко зна како би се овај ружни дан завршио за брачни пар Стефановиће, да им у помоћ нису притекли синови, Саша (23) и Влада (22). Пошто су сазнали за родитељске неприлике ангажовали су адвоката и алармирали републичког посланика Зорана Суботића који је позвао начелника МУП-а Момицу Матића, а овај је, сазнавши за случај, позвао инспектора Рајка Видића. Инспектор Видић га је, каже Слободан, саслушао и рекао му да је начелник спречио даље батинање. Рекао му је да је био одређен судија Станишић који је требало да по кратком поступку упути Слободана на издржавање казне у Шабац, али су и од те

намере одустали после начелникове интервенције.

Питао сам, због чега бих ја то требало да идем у затвор, на што ми је инспектор, после недоумице због недостатка правог одговора, рекао да ја нисам смео да псујем органе безбедности и као, тешио ме, да је и затвор за људе. Тада сам га питао да ли он зна шта је одборнички имунитет, шта је демократија и правна држава, на што ми је одговорио да имунитетом могу да обришем стражњицу, а да он ради свој посао. Тражио сам да у записник унесе да ми је полицајац украо 110 немачких марака, а да су ми полицајци Зоран Крстић, Зоран Васиљевић и Верољуб Марковић, који су нас буквално претукли, отели насилно кључеве од мог аутомобила и са њим се довели до станине, док су мене превозили службеним аутом. Касније сам установио да ми из документације недостаје 200 немачких марака, а 110 ми је враћено, после интервенције инспектора Видића, завршава своју тужну причу Слободан Стефановић.

ПЛАВИ АНЂЕЛИ НА "ХУМАНОМ" ЗАДАТКУ

Прича о страдању брачног пара Стефановић била би непотпуна када се не би чула и друга страна њиховог живота. Мало ко у делу града који гравитира према новој пијаци, није чуо за хуманост Цола и Анкице - рибарице. Знају то најбоље напаћени Срби с леве обале Дрине, из Рођевића, Пилице, па и даље, до Мајевице, свагде где су стизали са поклонима своје месне заједнице за напаћени народ. Зато и логично питање, откуд толико беса баш према њима и то без правог повода. Да ли је то све тако случајно, да су Стефановићи имали малер да тог дана набасају на криво "насађене" чуваре реда, или је то нека давно припремљена чека. Отуд и њихов одговор на питање које наслућују, па кажу:

Ничим, ама баш ничим их нисмо изазвали, што би то чинили из чиста мира. Касније, када смо почели да трпимо малтретирање, посао сам и то сам вам рекао, али нисам се више могао обуздати после свега што су нам приредили. Нисам неки инација у животу, али

сам принципијелан. Признајем једино да никада и нигде, без обзира у ком друштву нисам пропуштао да нагласим да сам српски радикал, а често критикујем и врло гласно садашњи режим и његове слабости. Па ваљда на то имам право у једном демократском друштву каквим се представља наше, и не могу да поверујем да сам маркиран од неистомишљеника и да ме чекају згодним приликама за овакве освете, у што после свега што ми се овог дана десило, почињем да сумњам, отвара се о својим размишљањима Цоле.

О себи не причају много, а имали би много шта рећи. Са старијим сином Сашом, био је Слободан добровољац на Банији, И Кордуну, Вуковару, Славонији, онда када су многи цепали војне позиве. Каже да живи за српски народ и дан када ће браћа преко

Дрине престати да крваре у својој новој држави. И његова Анкица, као изузетни активиста Црвеног крста, од општинске организације добила је сребрну значку, а од народа преко Дрине безброј захвалности, које су забележиле и камере Српске телевизије с Пала. Стефановићи су, те 1992. године, више од месец дана у кући прихватили 17 избеглица све док се нису створили услови за њихов повратак у домове. Живот је изгледа сада превише суров, посебно према поштенима, па и Стефановићи доживљавају тешке тренутке, иако се труде да другим помогну да их што мање имају. Постигнути и понижени у свом граду, где их народ цени и поштује, видају своје ране, избраздане од полицијских палица, али и оне, у души, које теже пролазе, па и док ово пишемо Анкица је одсутна, ту је, али не жели да се враћа на већ помало преболеле

ране. Каже да добро треба памтити а зло што пре заборављати. Можда је зато ова симпатична Сомборка чешће расположена него тужна, а нада се да се овакав ружан дан више никад неће поновити, ваљда ће доћи боља времена. Треба се надати и онда када то изгледа сувише оптимистично, јер нада увек задња умире.

И тако су "хуманитарци" у плавим униформама одрадили још један патриотски посао. Уз слање дезертера за одбрану братских Крајина, о којим овај систем иначе "много брине" пребили су и неподобног неистомишљеника. Учинили су, међутим, још један гест више да породица Стефановић чвршће корача својим страначким стазама. Сада су више него икада сигурни да су на правом путу.

